

горчиви сълзи, кога ваканцията измине и виждахъ, че нищо не ми донасяше тя.

Сега съмъ възмъжалъ, а душата ми е като на дѣте.

При първото усѣщане, че почвамъ да здравѣя — плакахъ отъ радостъ; а кога се почувствахъ здравъ — тѣга легна на гърди.

Какво ми носи здравето?

Пакъ въ окопа; пакъ на прѣдни постове; до като наново ме ранятъ — и пакъ трѣгна по болници. А може би, ще ме прибиятъ и ще запълня нѣкой безкръсенъ гробъ. — Не страхътъ ли прѣдъ смъртта ме прави тѣй мраченъ?

Отъ смъртта не се боя. Толкова пѣти съмъ я срѣщалъ вече очи съ очи. И не се побояхъ отъ нея. Не засрамихъ родъ и честь. Знамъ, че живота е една малка почивка въ трема на смъртта. Знамъ, че честта стои надъ смъртта, че живота безъ честь не е животъ; не за моя животъ тѣгувамъ азъ. Тѣгувамъ за безумието на челоувѣчеството, косто докара възбѣсяването на братъ противъ брата.

Унесенъ въ мисли, не чухъ, кога е влѣзла при мене сестрата.

— Заповѣдайте кокиче! — продума тя, като ми подаде прѣдвѣстника на пролѣтта. И безъ да чака да ѝ поблагодаря — излѣзе.

Азъ поехъ милото цвѣте и се вгледахъ въ него.

Сребрилата коронка на първото пролѣтно цвѣте, съ свѣжия си лѣхъ, съ нѣжния си погледъ, приличенъ на оня що хвърля първа рожба на грижлива майка, кога се мъчи да прогугука — обърна моитѣ тѣжни мисли. Азъ заживѣхъ съ усѣщанията на прѣдпразднична вечеръ. Олекваше ми на гърди.